

ALIN POPESCU

totul pentru o ciocolată cu rom
sau cum am trăit povestea fondării

avocatnet.ro

Defect

Aproape că-mi vine să țin mâna dreaptă strâns cu mâna stângă. Trebuie să o împiedic să ajungă iar la telefonul din buzunar. Stau la coadă la supermarket, împing un coș în care sunt puse claie peste grămadă tot felul de lucruri și eu nu mă pot gândi decât la aplicația aia magică de pe telefon. Mă uit în jur, încerc să-mi definesc un scop al așteptării, să pierd vremea cu înțelepciune. Habar n-am de ce, dar nu mă pricep deloc la asta.

În fața mea, o doamnă cu un copil în brațe oftează zgomotos de nervi și ciudă. Cineva a uitat să cântărească niște banane și acum așteptăm cu toții să meargă la raionul de fructe, să pună bananele pe cântar, să ia un bon lipicios cu prețul și să se întoarcă. Tot rândul e nervos și-i aruncă împrecinatului priviri crunte. Aș fi și eu nervos, dacă aș putea să mă ridic deasupra dependenței mele. Doar că astăzi nu pot. Poate mâine. Toți dependenții sunt siguri că mâine vor putea spune „Nu!”.

Mă trezesc deodată cu telefonul în mâna dreaptă, împung ecranul și urmăresc cifrele. Lumea întregă dispăre, uit că sunt la coadă și că aștept după un domn uituc. Privesc cu pupilele dilatate o înșiruire de numere care urcă și coboară, le privesc de

parcă lumea s-ar fi născut și va muri cu ele. Le iubesc și le urăsc deopotrivă. Le urăsc mai mult, cred, în ultima vreme. La fel ca toate lucrurile pe care le urâm, și povestea numerelor mele e una interesantă. Într-un fel, cartea asta e despre ele.

Atunci când încerci să construiești un proiect online, fie că e blog, magazin online, un ziar sau orice altă formă de site, o să ajungi negreșit la momentul la care în viața ta va intra un stăpân nemilos. Traficul. La începuturi, te va interesa numărul vizitatorilor unici, al afișărilor, al vizitelor. Pe măsură ce devii mai înțelept, o să vezi că există și număr de afișări per vizită, durata afișării unei pagini și multe altele. Apoi, vei învăța despre conversii, despre *bounce-rate* și *flow*-uri de trafic. Vei privi numerele ca pe un soi de spectacol permanent și absolut al proiectului tău. Te vei trezi cu ele, îți vei petrece ziua cu ele, te vei culca cu ele. În toate sensurile posibile. Acele numere, seci și distante, vor deveni întreaga ta lume. Îți vor provoca bucurie și tristețe, te vor panica și te vor face să te simți stăpânul universului. Buricul pământului.

De cincisprezece ani sunt dependent de numere. Nu de internet, nu de jocuri, nu de altceva. Doar de numere. Și mi-aș dori să fiu dependent de tutun, de alcool sau de droguri, pentru că uneori mă gândesc că ar fi o boală mai ușor de dus. Sunt consumat de dependența mea. Am ajuns să ascult cu urechea traficul așa cum face un mecanic atunci când ascultă motorul unei mașini. Am învățat să înțeleg și să interpretez micile fluctuații de trafic și să iau măsuri înainte să apară marile fluctuații.

Domnul cu bananele s-a întors, a plătit și a plecat. Bănuiesc. Îmi dau seama de asta când mă bate pe umăr doamna din

spate și-mi spune că e liber la casă. În fața mea erau încă doi oameni. Nu i-am văzut nici pe ei plătindu-și cumpărăturile. M-am pierdut printre numere. „Numai tâmpiți la coada asta”, o simt pe doamna comentându-mi în ceafă. Mă uit amuzat spre ea și îmi cer scuze. Mă privește cu subînțeles și-mi dau seama că mă altoiește iar și iar, habar n-am dacă folosind cuvinte rele sau cuvinte cuminiți. La coadă, oamenii vorbesc din ochi. Și câte-și mai spun!

Plătesc, merg mai departe și mă îndrept spre mașina care așteaptă cuminte în parcare. Deodată, în mintea mea se aprinde un beculeț roșu. Sau o fi galben. Habar n-am, de fapt, ce culoare e, pentru că sunt prea ocupat să mă gândesc la o idee genială pe care tocmai am avut-o. Maaamă, ce afacere interesantă ar putea ieși de aici. Adică, dacă ai conecta aia și cealaltă, dacă ai inventa o mică interfață care să facă asta, atunci... Whoaaaaa! Oare s-o fi gândit cineva la asta? Să-mi aduc aminte să caut pe internet când ajung acasă. Trebuie să aflu ce și cum. Pe drumul spre casă mă tot gândesc la ideea mea și la faptul că sunt un norocos că-mi trec mereu prin minte lucruri interesante. Sigur n-am o viață anostă. Probabil că sunt puțini oameni în lume care pot spune asta. Asta cred toți antreprenorii. Până când ajung să vorbească unii cu alții, și constată că toți sunt la fel. Prea multe idei și o putere de concentrare limitată. Din păcate, diferența adevărată o face doar concentrarea și constanța. Nu ideile.

La naștere mi-a fost ursit să fiu doctor. Până și numele, conștient ales de ai mei ori nu, mă trăgea spre medicină. Mi-am petrecut primii cincisprezece ani din viață conștient de faptul că aia e menirea pe care o am. Îmi aduc aminte și acum explicațiile tatălui meu despre circulația mică și circulația mare. Despre rinichi

și modul cum prelucrează ei toxinele din organism. Despre ficat, pancreas și multe altele. Am învățat pe dinafară oasele corpului uman și mi-am tocit mintea învățând mușchii. Mi-a plăcut ideea că aș putea fi doctor.

Apoi am dat la drept și m-am făcut avocat. Mi-am trădat menirea. În cel mai urât mod cu putință.

După un timp, am ajuns să fac ceva ce-mi e greu să explic unui om obișnuit din România. Uneori spun că sunt avocat pentru că așa scap mai repede. Altfel cum aș putea explica faptul că administrez un website, ajuns între timp una dintre cele mai mari publicații online din România? Ar trebui să explic ce e un site (dincolo de www.), ce e un domeniu și... „Adică, tu chiar trăiești din asta? Da' cum faceți voi bani?”. Crede-mă, e mai simplu să spun că sunt avocat.

Răspund zilnic la 258 de mailuri, în medie. Dacă chiar vrei să știi cum am calculat asta, sigur că am un răspuns. Am împărțit numărul de mailuri pe care le-am trimis la numărul de zile lucrătoare din ultimii zece ani și aia e cifra. De ce am făcut asta? Eh, aici trebuie să mă iei așa cum sunt. Mintea mea nu-i tocmai normală. Administrez, într-un fel mai redus acum decât în anii trecuți, un forum cu milioane de subiecte de discuție. Am colaborat, de-a lungul timpului, cu peste cinci sute de moderatorii care au ajutat la curățirea forumului, cu peste 2,3 milioane de oameni implicați în scrierea de mesaje.

Am mediat, zilnic, între zece și douăzeci de conflicte între diverși oameni din comunitate. Am primit, săptămânal,

amenințări cu judecata. Lunar, m-au amenințat cu vrăjitoarele. Trimestrial, cu bătaia. Spre norocul meu, anual doar, cineva mă amenința cu moartea. În 2009, un domn sau o doamnă mi-a trimis zilnic un email cu ora la care intram în clădirea de la birou. M-a terorizat ideea și, timp de două luni, m-am uitat în spate ori de câte ori se auzea un zgomot cât de mic. Habar n-ai cum e să trăiești așa. Nici eu n-aveam. Să simți gust de frică în gură.

Am pierdut bani cu nemiluita. De multe ori din prostia mea, din bunătate prost orientată, din ignoranță ori necunoaștere. De două ori am fost victima unor insolvențe răsunătoare. Am rămas cu buza umflată. Am primit bani cu o întârziere de trei sau chiar șase ani. E un segment important al industriei media care plătește cu întârzieri de 360 de zile. Am plătit oameni cu întârziere, am căutat scuze și în majoritatea cazurilor am avut curajul să privesc omul în ochi și să-i spun că acum nu-i pot da banii. Nu întotdeauna, însă. Uneori am fugit de răspunsuri. Cred, n-aș vrea să greșesc, că mi-am plătit întotdeauna datoriile. Cel puțin alea bănești. Celelalte, oricât de integru ai fi, uneori te copleșesc.

Am lucrat cu sute de oameni. Unii îmi sunt încă prieteni, alții nu mă respectă deloc. Unora le-am fost mentor, altora le-am fost un ghimpe în coastă. Am încercat să termin mereu colaborările amiabil. Nu întotdeauna a mers așa. M-am certat cu oameni de care nu credeam niciodată că o să mă rup. Am văzut realitatea de dincolo de ruptură și le-am privit ura din ochi. Le-am înghițit nemestecate acuzele și nu m-a speriat înverșunarea, ci ideea că poate, poate, oamenii ăia au dreptate.

Uneori dreptatea chiar era a lor. Dar nu se mai putea face nimic. Îmi pare rău pentru asta. Alteori, mă trezeam plin de frustrare și ură, plin de cuvinte pe care aș fi vrut să le spun. Și mă bucur că le-am ținut în mine de cele mai multe ori.

În toți anii aștia mi-am dat seama că sunt, mai degrabă, defect decât perfect. Că îndoii realitatea așa cum îmi convine, că îmi creez bule de optimism în cap atunci când sunt cu spatele la zid, că pun suflet și ignor deopotrivă lucruri. Am învățat multe pe pielea mea și mi-aș fi dorit să n-o fac. Mi-am pierdut multe dintre bucuriile vieții și am definit lumea după alte criterii. Unii spun că asta înseamnă maturizarea. Mă gândesc totuși că-s copii dacă gândesc așa. Dacă te izolezi de lume concentrându-te pe un lucru, cel mai probabil n-o să devii sfânt, ci o să o iei razna.

Iar eu mă regăsesc, în multe privințe, în pielea omului care a luat-o razna. Și n-o spun cu dramatism, nici cu emfază, ci cu detașarea celui care acceptă că așa e viața. O rebelă. Ultimii cincisprezece ani, anii în care m-am ocupat de afaceri, mi-au transformat ființa în ceva ce n-am crezut vreodată că o să devin. Și probabil că voi mai avea nevoie de încă cincisprezece sau mai mulți, dacă mi-o fi dat să îi prind, să pot înțelege cu adevărat în ce m-au transformat toți anii aștia.

Ai în mână povestea unui om care a construit, de la zero, împreună cu colegii săi, într-o țară urâtă până și de propriii cetățeni, al cincilea cel mai mare *website* din lume pe nișa lui de informație. Atunci când munca ta e accesată de milioane de oameni, e greu să rămâi cu picioarele pe pământ. Îți redefinești

normalitatea și încerci din toate puterile să rămâi ancorat în niște principii vechi de viață. Doar că mintea ta, ea însăși, nu e pregătită pentru noile încercări de pe drum. Și-atunci înveți că trebuie să cazi de zece ori și să te ridici de unsprezece. Așa merge viața.

Nimeni nu-ți spune, de obicei, despre rahatul din spatele faimoasei poziții de antreprenor. Nimeni nu-ți povestește despre ce simți atunci când dai oameni afară, despre zilele când n-ai bani, despre zilele când nu poți plăti salarii, despre nopțile nedormite și bolile care macină lumea antreprenorilor.

Cum am trecut prin toate astea și m-am simțit chiar tăvălit serios de ele, m-am gândit să-ți spun eu. Despre bucurii, îți povestesc întotdeauna alții. Antreprenorii apretați pentru care totul a fost simplu mereu. Oameni care au măturat sub preș lumea de dinainte, mânați de un sindrom mesianic cultivat cu grijă.

Dacă vrei virginitatea acelor guru care povestesc suavi cât de inteligenți și vizionari au fost ei când și-au construit afacerea, lasă cartea asta din mână, că o să te dezamăgească. O să te întristezi, o să te sperii, o să te enervez. Merită? Ai putea sta liniștit în viața ta sigură, și-ai putea face planurile alea minuțioase pentru afacerea de miliarde pe care o vei construi în viitor. Vei putea merge în vacanțe și călătorii, șlefuid și meșterind la planul care va deveni perfect pe măsură ce trec anii. Cândva, spre optzeci de ani, o să decizi că e prea târziu să te mai apuci. Așa că te vei bucura de pensie, dacă o mai prinzi, și te vei mulțumi să-ți mesteci proteza încercând să înțelegi ceva din mișcările siluetelor din jur.

Ai în mână povestea mea, scrisă așa cum m-am priceput mai bine. Te va purta, vreo șaptesprezece ore, într-o aventură sinceră și directă printre momentele cheie ale transformării unui om în altceva. Habar n-am în ce. Dacă o să afli, poate îmi spui și mie. Vorbim peste șaptesprezece ore, da?